

In memoriam

Др Милутин ВУЧКОВАЦ

Добрила Кукољ

УДК 343.819.5:929Вучковац М.

DOI 10.7251/TOP2107191K

Дана 25. марта 2021. године преминуо је доктор примаријус Милутин Вучковац, члан Удружења бивших логораша II свјетског рата и њихових потомака града Бања Лука. Милутин Вучковац рођен је 1934. године у Горњим Подградцима, општина Босанска Градишка. Основну школу завршио је 1952. године у Босанској Градишци, а гимназију 1956. године у Бањој Луци. Медицински факултет завршио је 1963. године у Београду, гдје је 1973. године положио и специјалистички испит. Радио је у Босанској Градишци на заштити здравља дјеце и омладине, а

потом постао руководилац гинеколошке оперативе са интензивном његом те начелник и управник Службе за заштиту здравља жена у Клиничко-болничком центру Бања Лука. Звање примаријус добио је 4. марта 1986. године. Стручно се усавршавао на клиникама у Београду, Загребу, Љубљани и Новом Саду. Специјалистички испит из гинеколошке урологије положио је 1986. године. Од оснивања Медицинског факултета у Бањој Луци, на Катедри за гинекологију, био је стручни сарадник, све до одласка у пензију. Био је предавач из гинекологије и акушерства у Средњој медицинској школи у Бањој Луци. Један је од оснивача Друштва за борбу против рака града Бања Лука и активно је учествовао у систематским прегледима који су имали за циљ рано откривање рака грлића материце код женске популације Бање Луке и

шире. Био је члан тима за изградњу тадашњег Клиничко-медицинског центра Бања Лука и активно учествовао у стварању модерног објекта на Паприковцу.

Поред медицине, велика љубав и хоби био му је фудбал, који је играо у гимназији у Бањој Луци и за вријеме студирања у Београду, те дуго био играч и капитен у матичном клубу ФК Слога ДИПО из Горњих Подградаца. Године 2016. спортски центар у Горњим Подградцима добио је назив СЦ „Др Милутин Вучковац“.

Сенатор Републике Српске био је од 2009. до 2017. године.

Отац др Вучковца, Игњатије, заробљен је као југословенски војник и 1941. године одведен у Њемачку, и у ропству је остао до завршетка II свјетског рата. Посљедњу годину ропства провео је у логору Дахау. Драгиња, мајка Милутина и Зорке, убијена је у логору Јасеновац 1942. године.

Као дијете од седам година, 1942. године, заробљен је и отјеран у логор Стара Градишка, потом у логоре Млака, Јабланац и Јасеновац. У логору Стара Градишка спавао је на голој земљи, храна је била врло оскудна и никаква, био је жељан воде да попије. Ту је добио болест органа за пробаву и кожне болести. Пратиле су их ваши, бухе, стјенице и цријевни паразити. Ужас, велики ужас. У Концентрационом логору Јасеновац одвојили су га од мајке, ставили плочицу са бројем око врата и потјерали према шталским вагонима. Цијелог живота су му у ушима одзвањали плач, јаук и крици мајке Драгиње, коју више никада није видио. Дједа Милу убише му у Јасеновцу. Милутин и сестра Зорка плакали су и дозивали, али све је било узалуд. У пратњи јасеновачких усташа отјерани су у логор Сисак, дјечји логор. Путовало се дуго у закључаним гвозденим вагонима. Из логора Сисак, у затвореним вагонима, отјерани су за Загреб. Са осталом дјецом смјештени су у велико двориште ограђено жицом. Били су на издисају од глади и заразних болести. Остали су у Загребу три дана, а затим превезени за Јастребарско у познати дјечји логор. Једном деком покривало се троје дјеце. Дјеца су оболијевала. Дешавало се да се ујутру нађу умрла дјеца, коју су камионима одвозили у гробље у Јастребарско. Потешкоће су биле сличне као у претходним логорима. Преживљавали су они најотпорнији. Највећа олакшица била је питка вода из цијеви. Храна слаба, неукусна – куване мисираче, краставци, купус, све у малим количинама. Цријевне и кожне болести били су стални пратиоци, који су угрожавали здравље и опстанак. Физиолошке потребе ноћу тешко су се обављале, страшени су вукодлацима и неприродним бићима која им пријете.

То је дјечи додатно улијевало велики страх. Жене које су биле распоређене на рад код хрватских породица у Славонији добијале су пропуснице да могу да траже своју дјецу. Милутинова стрина Јованка, тражећи своју дјецу, пронашла је Милутина и његову сестру Зорку.